

STEPHEN

CURTIS

Királyok serege

Királyok serege

Stephen Curtis

Publio Kiadó

2012

Minden jog fenntartva!

Királyok serege

Galambok dallamos turbékolása ébresztett a verőfényes nyári reggelen. Mint egy indián szellem az erdőben, besuhant az ágy mellé, a lengedező függönyök közt a nejem . Kezében friss ropogós süttivel és kávéval megrakott tálca. Rám mosolygott. Ablakon kinézve láttam amint gyerekeim kacagva birkóznak a buja kertben egy nagy piros labdával. Feleségem hozzám lépve aranylós mosollyal, mély férfihangon orosz akcentussal szólt:

- Hé, ne aludj, koma!

- Tessék? - dörzsöltem meg szemem.

- Mondom, kellj már fel légy szíves, - dörmögte makacsul - mert a jobb hátsó 2-es és nyolcas hajtómű bedöglött. Hibát jelez - int a tőlem jobbra lévő ablak felé. Én döbbenet odanézőm lemerevedett gyerekeimet látom amint csak állnak a piros immár pulzálóan vörös izzószerű labdára meredve.

Felébredtem. A piros labda nem volt más, mint az ülésem mellé felszerelt hibajelző panel egyik vörös lámpája. Nem volt nekem soha galamboktól körbevett házam, sem kertem, gyerekeim meg pláne nem. Zöld növényzetet pedig csak hologram videókon láttunk mindannyian. Arrébb húzódva odaengedtem hát a zord hang gazdáját, Szergejt, a technikust, aki egy mozdulattal elintézte a jelzést, s az meg is szűnt villogni. Visszaültem helyemre a buszon. Merthogy buszon utaztam. Éjszaka volt. Csak a mennyezetbe és padlóba épített segédfények pislákoltak gyengén. Felnézve csak széles, szuper modern, de a tradicionális mintájú páncélokba öltözött hátakat láttam. A buszon ült a még létező Föld összes poliszának, azaz városállamának királya. Az összes. Aggtól fiatalig, mind nemzetének vezetője és felvigyázója. Még a robot pilótát kezelő technikus is, a hatvan éves Szergej is orosz államfői posztot töltött be. A világ már rég kiégett. Szó szerint. Az örökké nukleáris hamu fedte égbolt alatt a terméketlen pusztaságokban csak a legkitartóbb és önellátóbb városok maradtak meg, hatalmas városállamokká fejlődve. A gigászi acél városfal mögül csak a legszükségesebb esetekben merészkedtünk ki. De még akkor sem a királyok valamelyike. Ők túl fontosak voltak. A még életben maradt emberek utolsó eszményképeit testesítették meg.

Ennek ellenére most, kifejezetten egy királyokból álló sereg robogott a mágneses talpakon lebegő harcászati buszon. Itt nem voltak felettesek és beosztottak. Mind egyenlőként ültek fel a talán soha vissza nem térő járatra, s testvérként fognak leszállni. Az emberiség utolsó mentsvára egy ősi magyar mítoszban öltött formát, mely szerint, ha hó nélküli maró tél cserzi a földet s könnyes arcokat

egyaránt, a népek leteszik fegyverüket, s minden ország uralkodója egy helyre gyűlve, katonák nélkül ütközik meg a testet öltött gonosszal. Sokan hittek is ebben. Hisz a királyok Isten földi helytartói. Ha valakinek, hát őnekik van esélyük a sötétség urával szemben. Már ha létezik. Nem hittem egyikben sem. Sem a valódi fegyvert szinte sose fogott, elkényelmesedett államfők győzelmében, sem pedig valami sátánfajzatban. Talán pont emiatt a hozzáállásom miatt választott a sors engem a történelmi szerepre. Valaki kell, hogy megörökítse a hősi viadalt.

A speciális ötvözetekből és fegyverekkel felszerelt lebegő busz feltartóztathatatlanul nyeste ketté az sivár, örök alkonyi tájat.

Kezdetben búskomor hallgatásba merült a tömött sorokban ülő, páncélokba burkolt társaság. Kinek a gőgösség- hogy ilyen alantas kétkező tettekre kényszerül, holmi profécia miatt-, kinek a reményvesztettség vette el kedvét a beszélgetéstől. Megfáradt, politikai intrikákhoz szokott öreg királyok voltak szinte mind. A legelől ülő magyar király tűnt tényleg a legfrissebbnek- köszönhetően annak, hogy ő ismerte leginkább a sumér mítoszokat, melyek kijelölték mostani útjukat-, de már az ő arcára is mély völgyeket szántottak a zord évek viharai.

A polisz gigászi acél kapuin kigördülve órákig csendben ültünk. Hagytuk, a robot pilóta had vezessen minket egyenesen a sötétség szívébe. Így valódi sofőr vagy pilóta nélkül még inkább úgy éreztük mintha maga a romlott árnyak világa szívna magába minket.

Az ír uralkodó egyszer csak általam ugyan nem, de más uralkodók által is ismert valamiféle multinacionális győzelmi indulót kezdett dudorászni. Majd egyre többen csatlakoztak hozzá, s egy órával később tőlünk zengett a mellettünk elszuhanó rég halott világ. Minden fejedelem sorjában rákezdett fiatalkori vidám, olykor pajzán, de mindenképp élettel teli dalaira, s a többiek hangos füttyökkel és ritmikus tapssal kísérték. Rendkívül feloldódott a hangulat, a még évszázadok óta hadban álló államfők közt is. Ott és akkor mind egyenlőek voltak. Minden ország egyenlő volt. Kár, hogy csak a pajzs alatt születnek, a gonosz árnyékában ilyen barátságok, nem pedig békeidőben.

Énekeltünk, tapsoltunk. Épp bátorságot merítve, belekezdtem egy pattogós kis magyar népdalba, mikor észrevettem, hogy senki sem partnerem a vígságban, mind elhallgattak hirtelen, s a lassuló busz elülső szélvédője felé néznek mereven, ahol a magyar király állt, feltartott kézzel csendre intve a társaságot. Mereven bámult ki az ablakon, magához intette Szergej miniszterelnököt, aki pötyögött néhányat az irányító panelen, mire a gépezet még jobban lelassult, és fényszórói még erősebben világítottak. Valami volt az úton előttünk. Mozdulatlan hevert az úton. Lassan mellé suhant zajtalanul mágnes párnáin a buszunk. Bepárázta az oldalsó ablakot döbbent leheletünk.

Egy a radioaktív sugárzásoktól mutálódott farkas féle volt - a normáltól háromszor nagyobb és torzabb, szívósabb, hihetetlenül szétroncsolva. Aztán arrébb a másik oldalon feltűnt még egy ilyen tetem, aztán egy egész halom ízekre szedett fenevad hevert mellettünk. Mi győzhette le az embereket már majd száz éve rettegésben tartó mutánsokat. Láthatóan menekültek, ráadásul a városunk felé, ahol szintén csak izzó fegyvercsövekkel találták volna szembe magukat. De úgy tűnt inkább választották volna a gyors fegyvereink általi biztos halált, mint ami itt végzett velük.

Emberi tetemek is voltak, szintén ugyanabba az irányba terelődve. Néhányat az öregek fel is ismertek megcsillanó vállapjukról és díszes sisakjukról.

- Ne állj meg!- szólt Szergejre a magyar uralkodó, látva hogy amaz nyúlt a leállító gombhoz.

A holtak iránti legmélyebb tisztelet mellett is badarság lett volna a mérgező gázokkal teli démoni sötétbe kiszállni, ami nem mellel csapda is lehetett. A magyar vezér maga állította nagyobb sebességre a buszt, s újabb sötét leplet engedve a tetemekre tovább mentünk. Gyászos csend ült

meg mindannyiunkat.

Órák hosszat szótlanul zötykölődtünk tovább. Most tudatosult csak igazán a városállamok falai mögül soha ki nem mozduló férfiak közül néhányban, hogy mekkora erővel is kell szembenéznünk. Egyikőnk sem tudta, még a magyar vezér sem, hogy testet öltött-e a világgal egy idős gonosz, vagy csupán fojtó szellemként toborozza seregét ellenünk.

Majdnem lefejeltem az előttem ülő afrikai legfőbb törzsfő ülését, amikor befékezett a busz.

- Néhányan kimegyünk - szólt felállva a magyar uralkodó. Rápillantott az orosz, lengyel és német uralkodóra, majd végül rám is, és bólintott. Szótlanul csatoltuk fel rusztikus népi mintákkal veretes szkafandereink sisakját. Csak a helyükre csusszanó oxigén vezetékek és akkumulátorok zümmögése törte meg a feszült csendet.

Esetlenül utolsóként kászálódtam le a buszon kialakított zsilipből. Ekkor megláttam az egekbe szökő ködfalat, amely a buszt megállásra készítette. Sűrű, folyamatosan hullámzó füstből álló hegyként tört a magasba, melynek tetejét már nem láttuk. Az út egy pontjától viszont nem gomolygott kijebb, mintha vonalzóval szabták volna meg határát. A magyar vezér óvatosan közelebb lépett, a földről felvett egy elszenesedett fadarabot, és sumér ígét mormolva rúnákat karcolt a füstfalba, a jelek pillanatnyi habozás után eltűntek, beleolvadtak a vonagló anyaghalmazba. A vezér hozzánk fordult a földet nézve. Megfogta vállamat, de szavait inkább a mellettünk álló államfőkhöz intézte.

- Sejtettem - rázta a fejét. - Erősebb, mint valaha. Megértem, ha vissza akartok fordulni. Népeiteknek az utolsó percekig szükségük van rátok. Nem kérem, hogy kövessen bármelyikőtök is tovább. De azt tudnotok kell, hogy a mezopotámiai próféciák a még élő népek összes királyát említik a közös harcban.

- Egy gyáva uralkodóval megvert nép még elveszettebb, mint a halott uralkodóval megáldott - szólt az oroszok első embere.

- Megyünk - mondta a lengyel uralkodó.

- Mindahányan - folytatta a német király, a busz felé bólintott. - Nemzeteinkért, és egymásért.

- És te?- fordult végül hozzám a királyom. - Van már egy kiadós versre való mesélni valód, úgyszólván akár...

- Nem, királyom!- mondtam, s amennyire a szkafander engedte, meghajoltam. - A végsőig kitartok melletted s népem hite mellett. Egy az Isten.

- Folytassuk hát utunkat!

Visszaszálltunk a buszba, ami lassan begördült a szürke ködfalba. Az orrunkig sem láttunk. Tömött, mozdulatlan, fényt s hangot elnyelő massa uralt mindent. - Az energia egységeim gyengülnek- szólt a busz hangszóróiból a számítógép női robothangja a mindenki számára érthető közös nyelven, angolul. - Javasolt korrigálási alternatíva: Visszatérés a töltő állomásra- folytatta. S hogy nyomatékokat adjon mondandójának, rángatott is párat a jármű, mintha le akarna fulladni.

- Ez ne-ne nem jelent valami jót ugye?- kérdezte a túlsúlyos ír miniszterelnök homlokáról izzadságát törölgetve.

- Nem - válaszoltuk egyszerre hárman is. - De mi lehet ennek az oka?- fordultam az

irányítópanelnél ülő orosz államfő felé, aki csak vállát vonogatta tanácsalanságában. De a robotpilóta válaszolt helyette. - Üzemzavar az oka -rángott kettőt a masina-: zavaró energia hullámok. Forrása, előttünk kétszáz méterrel. Zavarforrás közeledik.

- Azonnal megállni!- állt fel a magyar király- Hibernált állapot!

A busz, mintha erre várt volna rég, leereszkedett mágnes tappancsaira, a motorok elhalkultak, lassult, fényoszlopai erejéből visszább vett, majd készségesen megállt. Királyom senkire sem nézve elkezdte a matyó hímzéses szkafanderére rutinosan rácsatlakoztatni rovácsírással teleszótt sisakját.

- Mi csinálsz szkíta?- kérdezte a volt Egyesült Államok elnöke. - Egynapi busz útra becsülted még tegnap a sötét gócot, amit el kell érnünk.

- Az lehet. Az tegnap volt - tolt helyére egy csatlakozót.- De mozgásba lendült.

- Felénk tart...- hebegte az ír államfő.

- Pontosan. Ti is hallottátok- mondta a magyar király. - S jobb, ha az egyetlen közlekedési eszközünket még addig leállítjuk és itt hagyjuk míg működik, különben gyalogolhatunk hazáig.

- Már ha lesz kinek haza menni - mondta fogát szíva a brit király, s közben ő is helyére rakta oroszlános sisakját.

- És ha lesz egyáltalán hova haza menni...- zárta le a gondolatsort a koreai államfő dobozos hangon a sisakmikrofonból. A páncélruhák életre keltésével mindőnk megtorpantunk ezt hallva. A magyar uralkodó ekkor felénk fordult:- Lesz hova haza menni, és sokan haza is térünk. Mert bizony valóban eljön, azaz idő mikor a Föld már nem akarja hátán hordani az embert, eljön, azaz idő mikor a mi időnk tényleg lejár. De azt az időt mi fogjuk meg mondani, hogy mikor lesz. És ez nem most van. Az embernek kora még le nem járt, úgyhogy rajtunk múlik, hogy megvédjük, majdan megtanítsuk mieinket becsülni, értékelni, élvezni a világunkat. S ebben nem állhatja útját az emberi fajnak semmiféle Istentelen úrön túli alvilág fattya s démoni serege sem. Isten velünk van! Harcra testvéreim!- bal kezét szívére, a jobbot pedig a magasba emelve mondta az utolsó, örökidőig zengő szavakat. A többi király is megismételte mozdulatát, s egyszerre zengtük bele az örök köd birodalmába: - Isten velünk van!- végszóra sziszegve kinyílt a zsilipajtó s mindannyian kiléptünk fegyvereket kibiztosítva a sűrű, már-már kocsonyás levegőbe.

- Szorosan egymás mellett- suttogta a mikrofonba a királyom. A páncéljaink jelző fényei, s a busz egyre távolodó reflektora adott csak némi támpontot társaink hollétéről. Felsorakoztunk egymás mellett, s lassan elindultunk. Lassan, de magabiztosan sorfalat alkotva lépdeltünk, bele a semmibe.